

Rolnummer 5883
Arrest nr. 33/2015 van 12 maart 2015

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 12 *juncto* artikel 5 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Hasselt.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 19 maart 2014 in zake Hedwig Lemmens tegen de « Federale Verzekering, Gemeenschappelijke Kas voor verzekering tegen Arbeidsongevallen », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 31 maart 2014, heeft de Arbeidsrechtbank te Hasselt de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt het art. 12 in samenhang gelezen met art. 5 van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeidsongevallen de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang met de artikelen 8 en 14 E.V.R.M., in zoverre die bepaling een onderscheid maakt tussen enerzijds gehuwden en personen die wettelijk samenwonen met een partner en waarbij tussen beide partners een overeenkomst is opgesteld overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben en anderzijds personen die wettelijk samenwonen maar geen overeenkomst overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek met een dergelijke voorziene verplichting hebben opgesteld, meer bepaald in zoverre het de lijfrente (gelijk aan 30 percent van het basisloon van de getroffen(e) van een arbeidsongeval die overlijdt) toekent en dus voorbehoudt aan gehuwden en personen die wettelijk samenwonen met een partner en waarbij tussen beide partners een dergelijke overeenkomst is opgesteld overeenkomstig artikel 1478 B.W., terwijl het die lijfrente niet toekent en dus weigert aan de wettelijk samenwonenden zonder een overeenkomst met een dergelijke voorziening tot verplichte hulp ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Hedwig Lemmens, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Renette en Mr. B. Reynders, advocaten bij de balie te Hasselt;

- de « Federale Verzekering, Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Joris, advocaat bij de balie te Hasselt;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Slegers en Mr. C. Vannieuwenhuysen, advocaten bij de balie te Brussel.

De Ministerraad heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 16 december 2014 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers R. Leysen en T. Giet te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 14 januari 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 14 januari 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 13 november 2012 overleed D. Moons naar aanleiding van een arbeidsongeval. H. Lemmens, eisende partij in het bodemgeschil, was van 7 januari 2008 tot zijn overlijden wettelijk samenwonend met D. Moons. Bij schrijven van 17 december 2012 lichtte de « Federale Verzekering, Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen » H. Lemmens in dat ze niet als rechthebbende van een arbeidsongevallenverzekering wordt beschouwd omdat zij met D. Moons geen overeenkomst had gesloten waarin overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek voorzien is in een verplichting voor de partijen tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben. Bijgevolg dagvaardde H. Lemmens de « Federale Verzekering » op 6 september 2013 voor de Arbeidsrechtbank te Hasselt.

De Arbeidsrechtbank stelt vast dat artikel 5 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, zoals gewijzigd bij artikel 9 van de wet van 11 mei 2007, wettelijk samenwonenden enkel met gehuwden gelijkstelt wanneer zij een overeenkomst hebben gesloten overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben. De Arbeidsrechtbank merkt evenwel op dat de omvang van die verplichting tot hulp niet wettelijk wordt vastgelegd. Een overeenkomst gesloten overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek waarbij slechts een symbolische euro als verplichting tot hulp is opgenomen, zou bijgevolg volstaan om aan de voorwaarden van artikel 5 van de arbeidsongevallenwet te voldoen. Daarnaast is de Arbeidsrechtbank van oordeel dat H. Lemmens terecht opmerkt dat ook wettelijk samenwonenden zonder overeenkomst elkaar een bijdrageplicht verschuldigd zijn, wat eveneens een uitdrukking is van solidariteit. De Arbeidsrechtbank acht het daarom aangewezen de bovenvermelde vraag te stellen aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

A.1. H. Lemmens, eisende partij voor de verwijzende rechter, schetst eerst het wettelijk kader van het geschil, waarna ze de stand van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en van het Hof van Cassatie uiteenzet. Ten gronde voert zij aan dat gehuwden en wettelijk samenwonenden die een overeenkomst hebben gesloten overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben, vergelijkbaar zijn met wettelijk samenwonenden die niet een dergelijke overeenkomst hebben afgesloten. H. Lemmens acht de bijkomende voorwaarde die aan wettelijk samenwonenden wordt opgelegd door de artikelen 5 en 12 van de arbeidsongevallenwet niet objectief en redelijk verantwoord en onevenredig met het beoogde doel. Tussen wettelijk samenwonenden geldt immers een duidelijke verplichte solidariteit op grond van de wettelijke bijdrageplicht. Het verschil tussen de hulpplicht uit het huwelijk en de bijdrageplicht in geval van wettelijk samenwonen is te klein om aan dat verschil een dermate groot belang toe te kennen voor de schadeloosstelling bij arbeidsongevallen.

Daarnaast is H. Lemmens van oordeel dat de bijkomende voorwaarde die aan wettelijk samenwonenden wordt opgelegd niet pertinent is omdat de draagwijdte en de grootte van de verplichting tot hulp niet bepaald is. De voorwaarde schiet haar doel voorbij, aangezien wettelijk samenwonenden zonder een dergelijke overeenkomst zich in een situatie kunnen bevinden die meer gelijkaardig is aan die van gehuwden dan aan die van samenwonenden die hebben voorzien in een symbolische overeenkomst waarin een verplichting tot hulp is opgenomen, die, zelfs na een eventuele breuk, minimale financiële gevolgen kan hebben. Ze besluit dat de bij de wet bepaalde voorwaarde niet noodzakelijk een aanwijzing geeft over de solidariteit die er bestaat tussen de wettelijk samenwonenden en dat het verschil in behandeling bijgevolg niet redelijk is verantwoord.

A.2. De « Federale Verzekering, Gemeenschappelijke Kas voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen », verwerende partij voor de verwijzende rechter, beklemtoont dat het doorslaggevende criterium om te bepalen of een wettelijk samenwonende partner als rechthebbende op een arbeidsongevallenrente kan worden beschouwd, niet de samenwoning op zich is, maar wel een economisch criterium, namelijk een bij notariële akte vastgelegde verplichting tot hulp. Dit is een objectief criterium.

Daarenboven acht de « Federale Verzekering » het redelijk verantwoord dat wettelijk samenwonenden die ervoor kiezen om die financiële solidariteit niet in het leven te roepen, niet dezelfde rechten kunnen laten gelden. Dit wordt bevestigd in de parlementaire voorbereiding van de wet van 11 mei 2007 en in het advies nr. 1547 van de Nationale Arbeidsraad. De situatie van wettelijk samenwonenden is slechts gelijk aan die van gehuwden, volgens de parlementaire voorbereiding, wanneer de partners een overeenkomst hebben gesloten waarin ze een wederzijdse onderhoudsplicht hebben bedongen die voortduurt na de beëindiging van de wettelijke samenwoning. Dit is verantwoord, aangezien de na de echtscheiding voortgezette hulpverplichting tussen echtgenoten de grondslag vormt voor de toekenning van de lijfrente aan de achterblijvende echtgenoot. De « Federale Verzekering » verwijst ter ondersteuning naar het arrest nr. 60/2009 van 25 maart 2009, waarin het Hof stelt dat het aan de wetgever toekomt te oordelen of een bepaalde samenlevingsvorm in aanmerking moet worden genomen bij het bepalen van de voorwaarden waaronder personen recht hebben op schadeloosstelling in de sociale zekerheid.

A.3. Volgens de Ministerraad vindt het toekennen van een lijfrente aan de achterblijvende echtgenoot na een dodelijk arbeidsongeval zijn oorsprong in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, dat de echtgenoten tot wederzijdse hulp en bijstand verplicht. Die hulp overstijgt de duurtijd van het huwelijk, aangezien onderhoudsgeld kan worden toegekend bij echtscheiding of scheiding van tafel en bed. Die hulpplicht is niet van toepassing op wettelijk samenwonenden. Sinds de wet van 11 mei 2007 worden gehuwden en wettelijk samenwonenden die een overeenkomst hebben opgesteld overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben, over de hele lijn gelijk behandeld. De Ministerraad acht dit een objectief en pertinent criterium van onderscheid. Op grond van het advies van de Nationale Arbeidsraad heeft de wetgever verkozen om de kring van rechthebbenden niet te vergroten tot alle wettelijk samenwonenden, maar uitsluitend tot diegenen die conventioneel een onderhoudsplicht hebben bedongen die voortduurt na de beëindiging van de wettelijke samenwoning. Indien wettelijk samenwonenden een dergelijke overeenkomst afgesloten hebben, is hun juridische toestand, wat de wederzijdse hulp en bijstand betreft, vrijwel gelijk met die van gehuwden en moeten zij daarom in de arbeidsongevallenverzekering dezelfde rechten hebben als gehuwden. De wetgever is van oordeel dat de sociale zekerheid niet zou moeten voorzien in solidariteit met de achterblijvende partner van een wettelijk samenwonend koppel indien die personen niet onderling, voor elkaar, voorzien in sociale ondersteuning. Het aangaan van een wettelijke samenwoning leidt immers niet tot een onderhoudsverplichting. De Ministerraad wijst ook op de arresten nrs. 60/2009 van 25 maart 2009 en 83/2014 van 22 mei 2014, waarin het Hof het juridisch onderscheid tussen het huwelijk en de wettelijke samenwoning benadrukt.

Daarnaast houdt volgens de Ministerraad de effectieve bescherming van het gezinsleven, zoals gewaarborgd in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet in dat er geen verschilpunten zouden mogen bestaan tussen het huwelijk, dat krachtens artikel 12 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens een bijzonder statuut geniet, en andere samenlevingsvormen. Bovendien slaat het onderscheidscriterium niet op de vorm van het gezinsleven, maar op het al dan niet bestaan van een hulp- en onderhoudsplicht.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de artikelen 5 en 12 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat, wat artikel 5 betreft, enkel het tweede lid ervan wordt beoogd.

B.1.2. Artikel 12 van de arbeidsongevallenwet bepaalt :

« Wanneer de getroffene ten gevolge van het arbeidsongeval overlijdt, wordt een lijfrente, gelijk aan 30 pct. van diens basisloon toegekend :

1° aan de echtgenoot die op het tijdstip van het ongeval noch uit de echt, noch van tafel en bed is gescheiden, of aan de persoon die op het tijdstip van het ongeval wettelijk samenwoont met de getroffene;

2° aan de echtgenoot die op het tijdstip van het overlijden van de getroffene noch uit de echt, noch van tafel en bed gescheiden is, of aan de persoon die op het tijdstip van het overlijden van de getroffene wettelijk met hem samenwoont, op voorwaarde dat :

a) het huwelijk of de wettelijke samenwoning gesloten na het ongeval minstens één jaar vóór het overlijden van de getroffene plaatsvond of,

b) uit het huwelijk of de wettelijke samenwoning een kind is geboren of,

c) op het ogenblik van het overlijden een kind ten laste is waarvoor één van de echtgenoten of één van de wettelijk samenwonenden kinderbijslag ontving.

De overlevende die uit de echt of van tafel en bed gescheiden is en die een wettelijk of conventioneel onderhoudsgeld genoot ten laste van de getroffene, alsmede de langstlevende partner van een ontbonden wettelijke samenwoning die een conventioneel onderhoudsgeld genoot ten laste van de getroffene, heeft eveneens recht op de lijfrente als bedoeld in het eerste lid, zonder dat die rente meer mag bedragen dan het onderhoudsgeld ».

B.1.3. Artikel 5, tweede lid, van de arbeidsongevallenwet bepaalt :

« Voor de toepassing van hoofdstuk II van deze wet wordt verstaan onder :

1° wettelijke samenwoning : de samenwoning van twee partners die overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek een overeenkomst hebben opgesteld waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben;

2° wettelijk samenwonende of wettelijk samenwonende partner : de persoon die wettelijk samenwoont met een partner en waarbij tussen beide partners een overeenkomst is opgesteld overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben ».

B.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof of artikel 12, in samenhang gelezen met artikel 5, van de arbeidsongevallenwet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre die bepalingen een onderscheid maken

tussen, enerzijds, gehuwden en wettelijk samenwonenden die overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek een overeenkomst hebben opgesteld waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben en, anderzijds, wettelijk samenwonenden die niet een dergelijke overeenkomst hebben opgesteld. Volgens die bepalingen kan enkel de gehuwde of de wettelijk samenwonende met een dergelijke overeenkomst aanspraak maken op een lijfrente ten gevolge van een dodelijk arbeidsongeval van de partner.

B.3. De uitbreiding van de schadeloosstelling ten gevolge van een arbeidsongeval naar een beperkte categorie van wettelijk samenwonenden werd ingevoerd door de wet van 11 mei 2007 houdende wijziging van diverse bepalingen betreffende arbeidsongevallen, beroepsziekten en het asbestfonds met betrekking tot wettelijk samenwonenden. Die wet maakt het voordeel dat ze toekent afhankelijk van het opstellen, door beide partners en overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek, van een overeenkomst waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben (artikel 5, tweede lid, van de wet van 10 april 1971, ingevoegd bij artikel 9 van de voormelde wet van 11 mei 2007). Daaruit volgt dat het in die wet bedoelde voordeel niet aan alle wettelijk samenwonenden wordt toegekend; die beperking werd als volgt becommentarieerd in de parlementaire voorbereiding :

« [De minister van Werk] onderschrijft het principe dat de wettelijk samenwonenden in de arbeidsongevallenverzekering dezelfde rechten moeten hebben als gehuwden, indien de juridische toestand van wettelijk samenwonenden en gehuwden gelijk is. Hoewel hun toestand vergelijkbaar is, is hij echter niet gelijk.

Het toekennen van een lijfrente aan de achterblijvende echtgenoot na een dodelijk arbeidsongeval vindt zijn oorsprong in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek dat de echtgenoten tot wederzijdse hulp en bijstand verplicht. Deze hulp en bijstand overstijgt de duurtijd van het huwelijk. Uit artikel 213 leidt men immers af dat onderhoudsgeld kan worden toegekend bij echtscheiding of scheiding van tafel en bed.

Ook voor de wettelijk samenwonenden gelden een aantal wederzijdse verplichtingen, maar deze zijn veel minder verregaand.

Tussen wettelijk samenwonenden bestaat de wederzijdse plicht tot hulp en bijstand niet, zodat bij gebeurlijke beëindiging van de wettelijke samenwoning, wat onder meer kan via een eenzijdige verklaring van beëindiging door één van de partners, er ook geen grond bestaat voor de toekenning van een onderhoudsgeld.

Artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek verleent nochtans de wettelijk samenwonende partners de mogelijkheid hun wettelijke samenwoning naar goeddunken te regelen door middel van een overeenkomst die in authentieke vorm wordt verleden door de notaris en wordt vermeld in het bevolkingsregister. Aldus kunnen zij overeenkomen hetzij tot een eenzijdige, hetzij tot een wederzijdse onderhoudsverplichting. In principe vervalt die onderhoudsverplichting bij de beëindiging van de wettelijke samenwoning. Artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek sluit echter niet uit dat de partners in hun overeenkomst bedingen dat ze elkaar (of een van hen) onderhoudsplichtig blijven na de beëindiging van de wettelijke samenwoning.

Indien zulke overeenkomst afgesloten is, kan men stellen dat de situatie van wettelijk samenwonenden vrijwel gelijk is met die van echtgenoten, althans wat de wederzijdse hulp en bijstand betreft, aldus de minister.

De wetgever heeft trouwens uitdrukkelijk de band tussen het recht op de levenslange rente en het bestaan van een onderhoudsverplichting willen maken door in het laatste lid van artikel 12 van de AOW te bepalen dat, in geval van scheiding van de echtgenoten, voordat het ongeval zich heeft voorgedaan, er slechts een recht op rente is, indien de overlevende ex-echtgenoot onderhoudsgeld genoot.

De basis van onze sociale zekerheid is onderlinge solidariteit. Het zou dan ook vreemd zijn dat de sociale zekerheid zou moeten voorzien in solidariteit met de achterblijvende partner van een wettelijk samenwonend koppel indien deze personen niet eens onderling, voor elkaar, willen voorzien in sociale ondersteuning » (*Parl. St.*, Senaat, 2006-2007, nr. 3-916/5, pp. 7 en 8; in dezelfde zin, p. 4, en *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-2984/003, p. 5).

B.4. Op de wettelijke samenwoning zijn de volgende bepalingen toepasselijk : de wettelijke bescherming van de gezinswoning (artikelen 215, 220, § 1, en 224, § 1, 1, van het Burgerlijk Wetboek) wordt van overeenkomstige toepassing verklaard op de wettelijke samenwoning; de wettelijk samenwonenden dragen bij in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden en iedere niet-buitensporige schuld die door een der wettelijk samenwonenden wordt aangegaan ten behoeve van het samenleven en van de kinderen die door hen worden opgevoed, verbindt de andere partner hoofdelijk (artikel 1477 van het Burgerlijk Wetboek).

Voor het overige is voorzien in een regeling van de goederen van de samenwonenden en in de mogelijkheid om de wettelijke samenwoning door middel van een overeenkomst te regelen, voor zover die geen beding bevat dat strijdig is met artikel 1477 van het Burgerlijk Wetboek, met de openbare orde of de goede zeden, noch met de regels betreffende het ouderlijk gezag en de voogdij, noch met de regels die de wettelijke orde van de erfopvolging bepalen. Die overeenkomst wordt in authentieke vorm verleden voor de notaris en wordt in het bevolkingsregister vermeld (artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek).

Wanneer de verstandhouding tussen de wettelijk samenwonenden ernstig is verstoord, kan elk van beide partners de vrederechter vragen om dringende en voorlopige maatregelen te bevelen betreffende het betrekken van de gemeenschappelijke verblijfplaats, betreffende de persoon en de goederen van de samenwonenden en van de kinderen alsmede betreffende de wettelijke en contractuele verplichtingen van beide samenwonenden. Ook na de beëindiging van de wettelijke samenwoning en voor zover de vordering binnen drie maanden na de beëindiging is ingesteld, kan de vrederechter de dringende en voorlopige maatregelen gelasten die ingevolge de beëindiging gerechtvaardigd zijn (artikel 1479 van het Burgerlijk Wetboek).

B.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek die gelden ten aanzien van wettelijk samenwonenden een beperkte vermogensrechtelijke bescherming creëren die gedeeltelijk is geïnspireerd door bepalingen die gelden ten aanzien van echtgenoten. Een dergelijke bescherming betekent niet dat de wetgever ertoe is gehouden alle wettelijk samenwonenden zoals echtgenoten te behandelen.

B.6.1. De uitkeringen ten gevolge van een arbeidsongeval zijn gebaseerd op een criterium van economische afhankelijkheid, te weten voordeel halen uit het loon van het slachtoffer.

B.6.2. Zoals is aangegeven in B.3, vindt het toekennen van een lijfrente aan de achterblijvende echtgenoot na een dodelijk arbeidsongeval zijn oorsprong in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, dat de echtgenoten tot wederzijdse hulp en bijstand verplicht. Bovendien heeft de wetgever uitdrukkelijk de band tussen het recht op de levenslange rente en het bestaan van een onderhoudsverplichting willen maken, door in het laatste lid van artikel 12 van de arbeidsongevallenwet te bepalen dat, in geval van scheiding van de echtgenoten, voordat het ongeval zich heeft voorgedaan, er slechts een recht op rente is, indien de overlevende ex-echtgenoot onderhoudsgeld genoot.

B.7.1. Zowel wettelijk samenwonenden (artikel 1477, § 3, van het Burgerlijk Wetboek) als echtgenoten (artikel 221, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek) zijn gehouden tot een bijdrageplicht. In tegenstelling tot echtgenoten (artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek) zijn wettelijk samenwonenden evenwel niet gehouden tot een wederzijdse verplichting tot hulp. De hulpplicht en de bijdrageplicht zijn beide gegrond op de solidariteit tussen de partners.

B.7.2. In het licht van het voorgaande steunt de keuze van de wetgever om de getroffen die wettelijk samenwonende was met het slachtoffer van een arbeidsongeval enkel een uitkering toe te kennen, wanneer de partners ervoor hadden gekozen conventioneel een solidariteit te bedingen die vergelijkbaar is met die welke volgt uit het huwelijk, op een objectief en pertinent criterium van onderscheid.

In verband met de omvang van de hulpplicht « die financiële gevolgen kan hebben na een eventuele breuk » heeft de wetgever benadrukt dat een symbolische vergoeding niet volstaat (*Parl. St.*, Senaat, 2006-2007, nr. 3-916/5, p. 11).

B.7.3. De in het geding zijnde bepalingen hebben geen onevenredige gevolgen, aangezien het de partners die voor een vorm van wettelijke samenwoning kiezen, vrijstaat om overeenkomstig artikel 1478 van het Burgerlijk Wetboek een overeenkomst op te stellen waarin voor de partijen is voorzien in een verplichting tot hulp die, zelfs na een eventuele breuk, financiële gevolgen kan hebben en zij derhalve de juridische gevolgen van hun keuze aanvaarden.

B.8. De combinatie van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet met de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens leidt niet tot een andere conclusie.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 12, in samenhang gelezen met artikel 5, tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 12 maart 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen